

Reagrupament – Mataró, 14-1-10
Primera Assemblea Comarcal del Maresme

Presentació de la Ponència

Josep M. Vendrell
Associat a Reagrupament

Els companys de la gestora provisional m'han demanat que presenti la Ponència sobre "*L'organització territorial de Reagrupament al Maresme*". Com que tothom l'ha rebut per correu i l'ha pogut llegir i si encara algú la volia repassar s'ha penjat al plafó de l'entrada i en tenim alguna còpia a disposició, segur que tots estareu d'acord que no cal llegir-la en veu alta. De manera que la meva intervenció consistirà en una presentació educadament social i, si m'ho permeteu, uns comentaris en relació a aquest acte.

Ponència, aquí et presento un grup de companys disposats a treballar per la independència de Catalunya.

Amics, us presento a la Ponència, un instrument que pot ajudar al Maresme a organitzar-se en la feina per la independència de Catalunya. Us he de fer notar que en la confecció d'aquest document hi han treballat diverses persones, totes elles amb un ideal clar: aconseguir la independència del nostre país. A aquestes persones, que no anomeno per no deixar-me'n cap, un gran agraïment per la feina feta.

Deixeu-me dir que ens agradaria que els observadors que, amables, hagin vingut a veure'ns, puguin pensar: "Van forts, aquests". Doncs sí, i tant! Després de 295 anys de colonització ja és hora d'anar clarament per camí obert. Les giragonses dels últims 30 anys i les errades greus dels últims 5 o 6 anys només han portat Catalunya a un aprofundiment de la decepció, el desencís i la desconfiança dels catalans envers qualsevol mena d'espècimen amb tuf de polític. I això és dolent. Pels polítics mateixos, moltíssim. Però per dirigir un poble en una direcció coherent, també.

I és clar que anem forts. Perquè tenim una idea clara i un ideal ferm. Ara bé, anar forts no vol dir que pretenguem anar agredint ningú. Per desgràcia els catalans durant molt de temps han estat els seus propis enemics. Ara, avui, anar forts vol dir que hem de veure clar que nosaltres hem de ser els nostres propis amics. Aquesta és una llei de

la vida, per qualsevol tema de la vida de cada dia. I per aconseguir la independència l'hem d'aplicar, i l'hem d'aplicar bé.

Aquesta ponència que us presento implica, com us he dit, organització, unes línies de treball cap a una direcció. L'important és tenir clara la direcció. Mireu: el fet de tenir la ponència feta i endreçada ho podem comparar al fet de comprar-se un instrument musical, per exemple, un piano. Si compres un piano i el tens a casa i li vas traient la pols i el neteges sovint i prou, no crec que aprenguis gaire a tocar-lo. T'hi has d'implicar més, perquè l'objectiu és saber fer música. Doncs bé, la ponència és un instrument, no pas un objectiu. L'objectiu de la ponència no pot ser altre que la independència de Catalunya. No ens perdem pel camí, no ens perdem en els detalls de com fer-ho, sinó fem-ho, activament, decididament, actuem.

Anem forts. Sí, i tant! Però anar forts, repeteixo, no vol dir anar contra ningú, sinó anar tots junts per treure els obstacles que ens bloquegen el camí, i els primers de tots que hem de netejar són la nostra pròpia passivitat i indolència, barrejats amb el sentiment d'autodespreci propi dels pobles colonitzats. Hem de mirar l'objectiu de la independència amb fe i amb coneixement. És com els ocells, necessiten dues ales per volar, si una de les dues falla, el vol no va prou bé: fe i coneixement, el cor i el cap, l'entusiasme i el raonament, la rauxa i el seny. Amb fe que hi podem arribar, que vol dir confiança en nosaltres mateixos per aconseguir-ho. I amb coneixement, que vol dir tenir bona consciència de tots els diversos medis necessaris per arribar-hi.

Aquells que només sentir el nom de Reagrupament s'apressen a vaticinar els terrors apocalíptics de l'anorreament de l'univers, estan simplement fora de lloc i de temps. Fora de lloc, perquè les imatges de violència i terror dels uns contra els altres que prediquen són les imatges que pretenen inculcar els enemics de la nostra independència (que, recordem-ho, tenen en el seu poder els recursos quasi omnipresents dels medis de comunicació massius). La seva força és qualsevol procediment (incloent-hi la mentida i el suborn) per convertir el poble en un ramat que vagi allà on els colons volen. Aquest no és el nostre lloc. El nostre lloc és Catalunya, la nostra gent, a qui hem de mostrar com sigui el camí de la llibertat, no pas el del ramat. La nostra força ha de ser la veritat, amb la persuasió que dóna l'exemple d'una línia recta i de contorns clars. Aquells que pensin que voldríem actuar amb violència, també estan fora de temps. Avui, segle XXI, espai de la Unió Europea, ja fa anys que tenim els mecanismes legals per aconseguir la independència pacíficament i poder arribar a contemplar els antics colons com un poble veí. En tot cas, això sí, sentir llàstima (deixem-ho així, en una rabiosa llàstima) pels nostres dirigents que han tingut durant anys a les seves mans l'oportunitat històrica de fer Catalunya independent i

no han estat capaços de fer-ho o no han volgut fer-ho. Recordem només un parell de dates. Any 1966: El dret democràtic de decidir és clarament reconegut per les Nacions Unides al Pacte Internacional dels Drets Civils i Polítics. El seu article primer diu: "Tots els pobles tenen dret a l'autodeterminació". I una altra data, any 1978: El Conveni de Viena estableix que no hi ha d'haver cap pertorbació essencial, ni econòmica ni administrativa, quan dos Estats successors d'un Estat previ passen automàticament a ser membres de la Unió Europea, de manera que els dos Estats resultants de la separació entre *Espanya* i Catalunya no han de tenir cap impediment per seguir com a parts integrants de ple dret de la zona Euro. I encara un últim apunt en aquesta línia: ja fa anys que entre dos grups polítics concrets del nostre Parlament són majoria per proclamar la independència del nostre país. Com és que no han fet?

Però nosaltres no hem d'anar contra ningú, ja ho he dit abans. Hi ha persones que diuen que a Reagrupament hi ha molta gent provinent d'altres partits i que per això són gent rebotada que critiquen el seu anterior partit. Potser sí que hi ha gent que prové de partits polítics diversos, que els han abandonat per la claríssima decepció que els mateixos polítics els han provocat amb un comportament indigne i de poca volada, però a Reagrupament som majoria, em penso, els qui, com jo mateix, ni sabem ben bé què es això de pertànyer a un partit polític ni tenim cap ganes de ficar-nos-hi. I recordo que Reagrupament és una associació cívica, no pas un partit polític (que no vol dir que no faci política, si els polítics no saben o no volen fer la feina que els pertoca). Per la meva part, sóc aquí, com molts altres, per col·laborar en la independència del meu país. Tota altra cosa em sembla superficial. Per tant, benvinguts qualsevulla sigui la vostra procedència: som aquí per treballar plegats en una direcció molt clara, i si voleu seguir formant part d'una altra organització, partit, colla de sardanes, associació religiosa o grup ecològic, és irrellevant pel que fa a ser o no ser aquí. Benvinguts tots a treballar per la independència del país. Tothom hi és benvingut, tothom amb esperit obert i clar.

No m'oblido de la necessària regeneració de la política: el fet que molta gent deixi els grups polítics vol dir que n'està farta: per tant, alguna cosa cal arreglar, perquè aquesta situació malmet la confiança de la gent en els seus dirigents i en la direcció del vaixell i per tant, la gent orienta malament les veles i el vaixell no porta bon rumb. Caldrà vetllar per la claredat i la netedat.

Senyora Ponència, gràcies per ser aquí. Vostè ens pot ajudar en l'organització. Tots els patriotes aquí presents confien en vostè, com un mitjà que ens pot ser útil per aconseguir l'objectiu de Reagrupament, clar i ben definit, que és la independència de la nostra terra.

Amics, gràcies per ser aquí. Deixeu-me acabar amb un consell de Benjamin Franklin, home d'estat americà i també científic i inventor. Franklin deia que és molt fàcil posar-se tothom d'acord en un objectiu comú, però que a l'hora de començar el viatge, les desavinences sobre els detalls són les que fan naufragar el vaixell a la mateixa boca del port. Tinguem clar l'objectiu. No permetem que cap detall, cap, ens enterboleixi fins a fer-nos perdre el rumb. Com deia fa uns moments en Dani Canals, el nostre entregat i excel·lent coordinador provisional fins avui mateix, siguem generosos amb els companys, que són qui ens ajudaran a remar, que són qui ens ajudaran a guanyar, que són qui ens ajudaran i ens acompanyaran cap a la independència de la nostra terra.

Anem tots plegats, vinguem d'on vinguem, que tots volem el mateix.

I anem forts. Forts, clars i decidits.

Visca Catalunya!